

[Pia Kjærsgaard]

Fremskridtspartiets krav hver evig eneste gang, vi mødes til forhandlinger med regeringen, og Fremskridtspartiet har et helt brugbart katalog af forslag til besparelser, som vi gerne indvier andre interesserede i. Vi har det sådan i Fremskridtspartiet, at vi gerne vil have dækning for statens udgifter. Vi vil gerne – i modsætning til Socialdemokratiet – anbefale og foreslå, hvor man kan finde besparelser.

Danmark har to skattetryk: et på 51 pct. og et på 64 pct. Skattetrykket på 51 pct. er finansministerens, og skatteministeren har fundet det mere hensigtsmæssigt eller reelt med 64 pct. Det er selvfølgelig lidt tragikomisk, at to ministre ikke er enige om noget så vigtigt som skattetrykkets størrelse. Men den menige dansker, ham eller hende ude i hverdagen, kan altså bare konstatere, at skattetrykket er for højt, alt for højt.

En af årsagerne er naturligvis regeringens manglende lyst til at foretage offentlige besparelser sammen med det ikkesocialistiske flertal, der reelt er herinde, for der er et ikkesocialistisk flertal. Jeg synes, det skal gentages, for det er, som om regeringen for ofte glemmer det.

Men den førømtalte uenighed i regeringen er ikke et særsyn. Andre uenigheder har præget fredens stemning i dansk politik, og igen er det hos regeringen, der er uenighed. Skatteministeren er igen indblandet, og denne gang er det en ordduel med statsministeren, der mener, en kommende skattereform skal bygge på besparelser og færre fradrag. Men det går skatteministeren imod, for det er ikke regeringens politik, siger han. Det bliver spændende at følge, hvad det egentlig er, der er regeringens politik.

For at understrege samarbejdet mellem Socialdemokratiet og regeringen holdt statsministeren og Socialdemokratiets leder, hr. Svend Auken, for nylig et fælles pressemøde, hvor man fremlagde resultater af et forlig vedrørende unge under efg-uddannelse. Forliget skal sikre uddannelse, men har allerede inden starten vist sig at være et nyt stykke skrivebordsarbejde. De unge uden praktisk uddannelse kan – uanset forlig eller ej – ikke automatisk forvente et svendebrev, og dermed er fællesforliget ikke ret meget værd.

I den forbindelse er det værd at minde det forlig, regeringen og Socialdemokratiet indgik med virkning fra 1. januar 1989 om uddannelses- og arbejdstilbud: et fiaskoforlig til ca. 5

mia. kr. til bekæmpelse af arbejdsløsheden. Halvdelen af de 5 mia. kr. er allerede brugt, og kun 5 pct. af de arbejdsløse har fået et job. Kort og godt en anden skrivebordsordning ud-tænkt af teoretikere og ikke af praktikere.

Anderledes stillede det sig i december, da Fremskridtspartiet fik sig manøvreret ind i et forlig med regeringen om finansloven for 1990, et forlig, der sikrede renteafgiftens afskaffelse, yderligere privatisering samt lettelser for bilejere og for erhvervslivet, et beskedent forlig, der skulle bevise, at Fremskridtspartiet godt vil tage et medansvar, hvis der bliver ført en politik, der tager skridt i den rigtige retning.

Senere har vi indgået et vigtigt boligforlig, der skal afhjælpe de økonomiske problemer for de mange husejere, der lider under denne regerings fejlpolitik indgået med Socialdemokratiet. Forliget åbner nye muligheder for omkring 200.000 boligejere i Danmark, og samtidig har vi i Fremskridtspartiet undret os lidt over CD's rolle i denne sag. CD, som ellers er boligejernes parti, ønskede ikke at være med i forliget.

Nye opgaver står foran Folketinget i næste samling, hvor vores økonomi ikke vil have det en pind bedre end nu. Projekter med underskud belaster, og det er ikke et særsyn, at staten er involveret, når der er underskudsprojekter i gang. Det statsejede selskab DONG er et af disse skrivebordsprojekter, hvor realiteterne er anderledes, end udformerne, teoretikerne, havde forestillet sig. Tvangstilslutninger til naturgas er et af de midler, der tages i anvendelse i håb om at rette op på millionunderskuddet, der i 1989 var omkring 170 mio. kr.

Samtidig fyrer kraftværkerne med bl.a. snavsede polske kul i stedet for de renere sydafrikanske, men det lukker man øjnene for i Miljøministeriet. Det er altså ikke al forening, ministeriet vil kæmpe imod. Man tager også hensyn til udenrigspolitik, før man sikrer det bedst mulige miljø for borgerne – underligt!

Apropos udenrigspolitik er der altså også noget galt dér. Vi sender million efter million ud af landet til alle mulige projekter, der senere viser sig at være umulige. Samtidig holder vi grænserne så åbne, at tilstrømningen af fremmede fortsætter med uforandret styrke, ja endda med voksende styrke. Fremskridtspartiet har i årevis advaret imod de åbne grænser politik, og vore advarsler har været berettede og varsler absolut ikke, at det går så forfærdelig